

CATEQUESIS DEL PAPA LLEÓ XIV

LA VIDA DE JESÚS. LES CURACIONS

El cec Bartimeu (Mc 10,49)

Bartimeu, de Maria Cavazzini Fortini

Benvolguts germans i germanes:

En la catequesi d'avui reflexionem sobre el passatge evangèlic del cec Bartimeu, que ens situa enfront d'un aspecte essencial de la vida de Jesús: la seva capacitat de curar. Bartimeu, sol i situat a la vora del camí, quan sent passar Jesús crida, sap demanar, abandona el seu mantell, corre cap al Senyor i rep el que anhelava, recobrar la vista.

L'actitud del cec Bartimeu davant Jesús ens ajuda a no perdre mai l'esperança, encara que ens sentim sols i caiguts, perquè Déu sempre ens escolta.

Com ell, tots tenim necessitat que Jesús ens curi, ens aixequi i ens ajudi a reprendre el camí. Per a ser sanats pel Senyor, posem-nos també nosaltres davant la mirada de Crist, amb fe i sinceritat, amb tota la nostra vulnerabilitat, sofriments i febleses; siguem capaços a més de no aferrar-nos a les nostres aparents seguretats, que moltes vegades ens impedeixen caminar, i tinguem el coratge d'aixecar el cap per a recobrar la nostra dignitat.

11 de juny de 2025.
Resum llegit pel Papa

REFLEXIONS

El veié i se'n compadí

No ens ha de passar per alt aquest gest relatat moltes vegades en els evangelis. Jesús ho fa sovint, mira estimant. La trobada amb Jesús porta incorporada la compassió a través dels ulls divins. Podem concloure que quan Déu mira, estima. Per tant, només sentint-nos mirats per Déu ja rebem el seu amor.

Aquesta veritat de fe hauria d'haver transformat la nostra existència i ens hauria d'haver fet néixer de nou. Que la mirada de Déu s'hagi entrecreuat amb la meua mirada hauria d'haver estat el moment més significatiu que he viscut. Des d'aquest instant ja no puc dubtar de l'amor que Déu em té. Tot el que Déu vegi en mi serà motiu de compassió. Entenguem-ho amb el sentit profund de posar-se en el lloc de l'altre. La compassió de Déu és el gest més autèntic i sincer del seu amor. L'amor que ens arriba de part de Déu és tenir-lo amb mi en qualsevol moment, molt especialment en el pitjor.

La distorsió més nociva de la imatge de Déu és definir-lo com aquell jutge intransigent aplicador de la llei estricta. Cal depurar el rostre de Déu i simplificar-lo amb el gest de Jesús: quan ens trobem amb Jesús en el camí, com tants personatges de l'Evangeli, el fem plorar. Les llàgrimes de Jesús són expressió de la més sincera compassió. Jo en soc el receptor, és de mi que es compadeix.

Després d'aquesta asseveració, em sembla pertinent expressar la me-

va transformació en demanar a Déu. En les pregàries dels fidels a l'Eucaristia, estem tan avesats a respondre rutinàriament: Escolteu-nos, Pare; o bé, escolteu-nos, Senyor; que perdem tota la dimensió de gratuïtat en la petició. Ens oblidem que no tenim dret a exigir res a Déu i, encara més, que tot el que li demanem Ell ja ho ha descobert amb la mirada i ja ho està vivint en la seva pell per la compassió.

Per això, he transformat el meu clam per pregar a Déu tot dient amb sinceritat: Pare, compadiu-vos de nosaltres. Fer aquesta petició darrera de cada pregària desvetlla en nosaltres la certesa que no li som aliens a Déu. Quan li fem posar els ulls en les situacions que li presentem, fets o persones, no hem de completar-ho dient-li què ha de fer i com ho ha de resoldre. Les pregàries dels fidels no són la carta als Reis ni la petició bonista que el món sigui millor. És tan sols fer notar a Déu que el millor que pot fer per ajudar-nos és veure on som i compadir-se.

Un cop ell acaba estant on som nosaltres pot fer el que consideri que és el millor en aquesta mateixa situació on es troba. Ho podem entendre tan bé perquè entenem que compadir-se d'algú no vol dir que li puguem solucionar el seu problema. Per això, sovint Déu, no compleix els nostres desigs però estem segurs que continua estimant-nos perquè ens veu i es compadeix.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Te 1,1-5.8b-10 / SI 149 / Mt 23,13-22]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago); sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia; Lleida i Urgell: □ Sant Josep de Calasanc (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. de l'Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes.

26. □ Dimarts [1Te 2,1-8 / SI 138 / Mt 23,23-26]. Santa Teresa de Jesús

Jornet (Aitona, 1843 - Llíria, 1897), vg. fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Ceferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; sant Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. □ Dimecres [1Te 2,9-13 / SI 138 / Mt 23,27-32]. Santa Mònica (Tagaste, 331 - Ostia, 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Dijous [1Te 3,7-13 / SI 89 / Mt 24,42-51]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i dr. de l'Església; sant Julià, mr. (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II).

29. ■ Divendres [Jr 1,17-19 / SI 70 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste; santa Sabina, màrtir; sant Adelf, bisbe.

30. ■ Dissabte [1Te 4,9-11 / SI 97 / Mt 25,14-30]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Pe-

nedès; sant Fiacre, ermità, patró dels botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg., fundadora de les Germanetes dels Pobres (1839); Lleida i Urgell: □ Sant Lluís de França.

31. ■ Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 3, 19-21.30-31 / SI 67 / He 12,18-19. 22-24a / Lc 14,1.7-14]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, card., patró de Cardona; sant Nicodem, amic i seguidor de Jesús; sant Aristides, abat.

Diumenge XXI de durant l'any (C)

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,18-21)

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meua glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsis, a Fut i a Lud, a Mòsac i a Ros, a Túbal i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meua glòria, i anunciaran la meua glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en carruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites.»

► Salm responsorial (116)

R. Aneu, anuncieu l'Evangeli per tot el món.

Lloeu el Senyor, tots els pobles, / glorifiqueu-lo totes les nacions. R.

El seu amor per nosaltres és immens, / la fidelitat del Senyor durarà sempre. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,5-7.11-13)

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Escriptura us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima, fa sofrir els fills que ell prefereix.» És per a la nostra correcció, que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament en cullen en pau el fruit d'una vida honrada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 13,22-30)

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per vil·les i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran. Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, de fora estant començareu a trucar i direu: "Senyor obriu-nos." Ell us respondrà: "No sé d'on sou." Llavors començareu a dir-li: "Menjàvem i bevíem amb vos i ensenyàveu pels nostres carrers." Ell us respondrà: "No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal." Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents quan veureu Abraham, Isahac i Jacob amb tots els profetes en el regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud i s'asseuran a taula en el regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 66,18-21)

Esto dice el Señor:

«Yo, conociendo sus obras y sus pensamientos, vendré para reunir las naciones de toda lengua; vendrán para ver mi gloria. Les daré una señal, y de entre ellos enviaré supervivientes a las naciones: a Tarsis, Libia y Lidia (tiradores de arco), Túbal y Grecia, a las costas lejanas que nunca oyeron mi fama ni vieron mi gloria.

Ellos anunciarán mi gloria a las naciones. Y de todas las naciones, como ofrenda al Señor, traerán a todos vuestros hermanos, a caballo y en carros y en literas, en mulos y dromedarios, hasta mi santa montaña de Jerusalén —dice el Señor—, así como los hijos de Israel traen ofrendas, en vasos purificados, al templo del Señor. También de entre ellos escogeré sacerdotes y levitas —dice el Señor—.

► Salmo responsorial (116)

R. *Id al mundo entero y proclamad el Evangelio.*

Alabad al Señor todas las naciones, / aclamadlo todos los pueblos. R.

Firme es su misericordia con nosotros, / su fidelidad dura por siempre. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 12,5-7.11-13)

Hermanos:

Habéis olvidado la exhortación paternal que os dieron: «Hijo mío, no rechaces la corrección del Señor, ni te desanimes por su reprensión; porque el Señor reprende a los que ama y castiga a sus hijos preferidos». Soportáis la prueba para vuestra corrección, porque Dios os trata como a hijos, pues ¿qué padre no corrige a sus hijos? Ninguna corrección resulta agradable, en el momento, sino que duele; pero luego produce fruto apacible de justicia a los ejercitados en ella. Por eso, fortaleced las manos débiles, robusteced las rodillas vacilantes, y caminad por una senda llana: así el pie cojo, no se retuerce, sino que se cura.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 13,22-30)

En aquel tiempo, Jesús pasaba por ciudades y aldeas enseñando y se encaminaba hacia Jerusalén. Uno le preguntó: «Señor, ¿son pocos los que se salvan?». Él les dijo: «Esforzaos en entrar por la puerta estrecha, pues os digo que muchos intentarán entrar y no podrán. Cuando el amo de la casa se levante y cierre la puerta, os quedaréis fuera y llamaréis a la puerta diciéndole: "Señor, ábrenos"; pero él os dirá: "No sé quiénes sois". Entonces comenzarán a decir: "Hemos comido y bebido contigo, y tú has enseñado en nuestras plazas". Pero él os dirá: "No sé de dónde sois. Alejaos de mí todos los que obráis la iniquidad". Allí será el llanto y el rechinir de dientes, cuando veáis a Abraham, a Isaac y a Jacob y a todos los profetas en el reino de Dios, pero vosotros os veáis arrojados fuera. Y vendrán de oriente y occidente, del norte y del sur, y se sentarán a la mesa en el reino de Dios. Mirad: hay últimos que serán primeros, y primeros que serán últimos».

COMENTARI

«Correu, mireu d'entrar per la porta estreta»

Sovint ens creiem els posseïdors de la veritat i de la salvació: som nosaltres els salvats. I això exclou, de vegades, moltes persones. Però a la pregunta de si *són pocs els qui se salven*, Jesús contesta dient: *Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran*. Jesús no dona resposta al que és una curiositat sinó que ens anima a buscar l'entrada que no és altra que una porta estreta. Alguns pensaven que, perquè *havien menjat i begut amb Jesús* ja tenien la porta de la salvació oberta, però ell els dirà: *No sé d'on sou*. Com pot ser això? La resposta és clara: *Lluny de mi tots vosaltres que obràveu el mal*. Podem fer moltes oracions i participar en moltes misses, sentir-nos prop del Senyor, però el que dicta la sentència és la nostra vida: fem el bé o el mal? Això val per a tothom. *Vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud i s'asseuran a taula en el Regne de Déu*. No importa d'on vinguin, sinó quina ha estat la seva vida. Ja ho deia Isaïes: *Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües*. La salvació és per a tothom: *De totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites*, cosa que sembla impossible en el poble d'Israel on els sacerdots i levites havien de ser de la mateixa tribu i del mateix poble: a tots se'ls proposa el camí de conversió. La porta de la salvació és oberta a tothom que vulgui acceptar el Senyor. És la conversió a la que convida la carta als hebreus que ens encoratja a resistir en el combat de la fe sabent veure en les correccions un senyal i la prova que som fills de Déu: *El Senyor corregeix aquells que estima. Déu us tracta com a fills*. Avui, doncs, el Senyor ens convida a fixar-nos en les nostres obres, en la nostra vida, a no creure'ns segurs si no fem el bé, *si obrem el mal*: la salvació no és cap privilegi nostre. Tots hem d'entrar per la porta estreta.

Mn. Jaume Pedrós